

Nu vă îngrijați de nimic

Într-un orfelinat, copiii ascund mâncare. Au pe masă tot ce le trebuie, dar nu cred că cineva se ocupă cu adevărat de ei, așa că strâng pentru mâine, pe furiș. Așa arată îngrijorarea: omul uită că are un Tată și se descurcă de unul singur, cu teama că nu va ajunge nimeni la timp.

Predica pornește de la o îndoială incomodă: îngrijorarea nu este o virtute, ci un păcat. Cine se îngrijorează dă de înțeles că Tatăl nu poate sau nu vrea să-i poarte de grijă. Și nu e un lucru mărunț. Îngrijorările, spune textul, sunt ca niște spini care înăbușă sămânța: ea încolțește, dar nu ajunge niciodată să rodească. Iar scopul nu este doar ca omul să fie mântuit, ci să aducă roadă.

Ne place să credem că îngrijorarea ține de cei săraci. Predica spune altfel: săracul și bogatul se îngrijorează deopotrivă, doar pentru lucruri diferite. Îmbuibarea și grijile fac inima grea, iar ziua Domnului poate veni pe neașteptate. Omul bogat din pildă își făcea planuri pentru mulți ani înainte, dar sufletul i-a fost cerut chiar în noaptea aceea.

Să ne uităm la Marta. Îngrijorarea ei părea justificată omenește: avea o casă de pregătit, un oaspete de primit. Domnul a văzut însă dincolo de ziua aceea o stare permanentă a inimii: „pentru multe lucruri te îngrijorezi”. Un singur lucru trebuie, iar Maria și-a ales partea cea bună.

Apoi sunt iscoadele trimise să cerceteze țara făgăduită. Au recunoscut că țara este bună, dar s-au uitat la uriași și s-au simțit ca niște lăcuste, uitând de Dumnezeu. Din îngrijorare au ajuns la necredință, la cărtire și la dorința de a se întoarce în robia Egiptului. Caleb s-a bazat pe Dumnezeu, nu pe propria putere. Dumnezeu a socotit cele întâmplare o nesocotire gravă, iar acea generație n-a intrat în țară. Poporul a avut o singură problemă reală: nu uriașii, ci îngrijorarea față de ei.

Poruncă fără excepții: „nu vă îngrijați de nimic”, iar „de nimic” înseamnă de nimic. Cererile se aduc lui Dumnezeu cu rugăciune și mulțumiri, iar pacea Lui păzește inima. Îngrijorătorul, dimpotrivă, este tulburat, neliniștit, fără pace. Domnul arată spre păsările cerului și crinii câmpului, apoi spre copilașul care nu se gândește la mâncare și la haine. Noi trebuie să devenim ca el. Căutăm mai întâi Împărăția, iar restul ni se dă pe deasupra. Nu putem sluji la doi stăpâni.

Predica aduce și o mărturie concretă. În criza economică din 2008–2010, un tâmplar de 61 de ani a renunțat la un loc de muncă fără contract, de dragul neprihănirii. Dumnezeu i-a purtat de grijă printr-un alt loc de muncă, de om de serviciu: nu așa cum gândise el, ci așa cum a voit Dumnezeu. Căci Dumnezeu dă ce este după voia Lui, nu ce ne-ar distruge sufletul.

Uneori, drumul rămâne greu, și asta nu înseamnă că Dumnezeu lipsește. Dificultățile pot face parte din voia Lui. Lasker a avut un drum anevoios spre serviciu, dar locul de muncă i-a venit printr-un bilețel cu un număr de telefon, nu prin puterea lui sau a noastră. Chiar și închisoarea pentru Cuvânt poate intra în plan. Nimeni n-o dorește, dar Apostolul Pavel a trecut prin foame,

prigoniri, bătaie și sete, iar Dumnezeu i-a purtat de grijă. Pavel a avut nevoie de o răbdare lungă pentru a crește, iar aceeași răbdare ne trebuie și nouă.

Iată de ce, când spunem „e greu, nu vom reuși”, ar trebui să ne întrebăm dacă nu punem la îndoială puterea Lui de a ne purta. Necredința înseamnă a pune la îndoială că El știe ce face, iar îngrijorarea ne depărtează de Dumnezeu și ne împiedică să primim binecuvântările Lui.

Viața nu se oprește la lumea de acum, iar scopul lui Dumnezeu include viața veșnică în Împărăția Lui dreaptă și curată. Dumnezeu este credincios și Se îngrijește de noi în toate lucrurile, până în cele mai mici amănunte. Chemarea practică este simplă: să venim înaintea Lui cu mulțumire, să ne încurajăm unii pe alții și să ieșim din îngrijorări, pentru că sunt foarte periculoase.